

На другия денъ Пенчо представи на учителя си домашното. Въ него се излагаше онова, което чу отъ баща си и както баща му е пестилъ да бжде единъ отъ богатитѣ въ село. Учителътъ прочете това домашно, прегледа и другитѣ и похвали Пенчо, че добре е разбралъ урока;

- За това ли е станалъ Пенчова баща богатъ? - попита единъ ученикъ.

- Защото е пестеливъ и трудолюбивъ, - отговори учителя. Но помнете деца, че като казваме пестене, не разбирайте, че само пари могат да се пестятъ. Ето времето е също едно богатство. Кой помни пословицата за времето?

Единъ ученикъ стана и повтори: времето е злато.

- Тъй казва народа. Защото е разбралъ, че ако не оставяме времето да минава безъ да работимъ - тогава ще изработимъ нѣщо, а това нѣщо се купува съ злато. А ако всѣка работа свършваме на време, тогава се научаваме на редъ. Пъкъ научимъ ли се на редъ, тогава нѣма да губимъ време да мислимъ какво трѣба да работимъ. И затова народа казва: не оставяй днешната работа за утре. Защо?